

EEN HEEL BIJZONDER MEISJE

ANNA VAN PRAAG

EEN HEEL
BIJZONDER
MEISJE

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Anna van Praag verscheen eerder bij Lemniscaat:
Kom hier Rosa

De auteur ontving voor dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© Anna van Praag, 2015
Omslag: Marc Suvaal
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2015
ISBN 978 90 477 0743 1
NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waarvoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Girl, you'll be a woman soon. Please, come take my hand.

– Neil Diamond

Nothing is impossible.

– The Godfather

Je loopt zomaar de zee in.

Wij staan allemaal op het strand en zien je langzaam één worden met het water en het rood-goud-oranje van de ondergaande zon.

Er is nog steeds die muziek. Grote, dramatische muziek uit de enorme speakers op het zand.

Ik hoor en zie alles heel scherp. En ik voel: de adem van de machtige bergen achter me, het zachte zeezand onder mijn voeten. Alle mensen om me heen als een beschermend leger van engelen dat kijkt en kijkt naar dat ene figuurtje. Nu komt de zee tot aan je short, nu waaiert je blouse uit in het water. Je bent zo klein – en tegelijkertijd ben je de hele zee en de lucht.

Tony is de eerste die jou durft te volgen, samen met Luca. Omdat je hun moeder bent, natuurlijk. Eerst lopen ze nog voorzichtig, bijna plechtig, maar dan duiken ze met veel gespetter achter je aan.

Alsof dat het teken was, beginnen we nu allemaal te lopen, te rennen. Bijna niemand neemt de moeite zijn kleren uit te doen. Het water is een lauw en zout bad waar we allemaal samen in rond spetteren als blije baby'tjes in een reusachtige moederbuik. Jou zie ik niet meer, maar ik weet dat je er bent.

Ik lach, heel hard. De vakantie is begonnen.

Dit heb ik gedroomd: dat ik helemaal bloot voor je sta, ongesteld ook nog, dat het bloed langs mijn benen druipt – en gek genoeg is het niet erg. Jij mag overal kijken en overal voelen en alles, alles, alles tegen me zeggen. Dat jij het snapt, dat jij me kent. En dat je

me meeneemt in je toverachtige wereld van glamour en nooit saai. Waarin iedereen niets liever wil dan bij jou zijn, in jouw zon.

Dat je mijn naam zegt, opnieuw en opnieuw, en dat je zegt dat ik het goed doe. 'Je bent een heel bijzonder meisje.'

En ik wil niet dat het ophoudt – maar dan houdt het op.

Ga weg, wil ik zeggen, je hebt mijn bloed gezien en mijn spuug en mijn snot en nu is er helemaal niks meer van me over dat van mij alleen is. Ik wil niet dat ik zo weinig ben en ik wil niet wat er komt als je daar ook nog eens doorheen valt, ik wil het niet.

Maar laat ik bij het begin beginnen.

Soffa, de allereerste keer dat ik je zie, ben ik negen jaar.

Oud genoeg om verliefd te kunnen worden.

Want ik zie vooral Luca, je zoon. Elke avond als de grote mensen wijn drinken in de vergaderzaal komt hij naar mijn slaapkamertje toe.

We zitten nu al een week in dit grijze gebouw met alle vaders en moeders. Het is herfstvakantie, maar papa en mama zijn de hele dag met die andere mensen aan het praten. Daarom ben ik bij een oppas die Liset heet en die mooie glitterverf heeft, en heel veel klei.

's Nachts slapen we allemaal in een soort hokjes. Aan de bovenkant zijn die hokjes open en daaroverheen klimt Luca naar me toe, elke avond. Ik lig dan al in mijn bed, zogenaamd te lezen – en te wachten. En ik kijk hoe Luca zich langs de muur omlaag laat zakken, als een spin, tot hij op de rand van mijn bed zit.

Ik spreek nog geen Engels, maar we begrijpen elkaar gewoon. Hij kijkt met me mee in mijn boek en ik vertel hem waar het over gaat. Het helpt dat er plaatjes bij staan.

Eén keer heb ik een sinaasappel van chocola. Het is een soort sinterklaasding, je kunt het gewoon in het winkeltje kopen. Luca tilt de sinaasappel op en bekijkt hem van alle kanten.

'Je kunt hem opeten.' Hoewel ik mijn tanden al heb gepoetst, peuter ik een partje uit de sinaasappel en stop het in mijn mond.

Luca begint te lachen. Hij wil ook en dan nog een stuk en nog één. We eten de hele sinaasappel op.

Daarna zorg ik dat er elke avond als Luca komt een chocolade-sinaasappel is. Mama vindt het niet erg om ze voor me te kopen,

juist fijn dat Luca en ik vrienden zijn. Zelf is ze steeds aan het huilen als ze mijn broertje verschoont.

‘Wat is er, mama?’

‘Niks, lieve schat. Gewoon een beetje moe.’

Eén keer neemt Luca een pluk van mijn haar in zijn handen en wijst met zijn vingers: zó lang is het. Ik kijk daarna steeds in de spiegel: ja, mijn haar is lang. Ik ben best knap, denk ik.

Verliefd kun je worden door iets heel kleins. Een lach die alleen voor jou is. Woorden in een vreemde taal. Een chocolademonst.

Overdag maak ik tekeningen voor Luca en ’s avonds geef ik ze hem. Terwijl we onze chocola eten, kijkt hij ernaar: het zijn mijn broertje met zijn lievelingsknuffel, zijn moeder – jij – die pizza eet. Het leukst is het als Luca om mijn tekeningen moet lachen. En hij neemt ze altijd mee als hij weer weggaat, hij stopt ze gewoon onder zijn shirt. Als ik in slaap val, denk ik aan de tekeningen die daar zo warm tegen zijn buik aan zitten.

Ik ben net bezig aan een tekening van een hart als mama bij de oppas binnenkomt. Ze heeft haar jas aan. ‘Alicia,’ zegt ze, ‘ik heb je koffertje gepakt, we gaan naar huis.’

Ik ga gewoon door met tekenen. ‘Maar het is nog niet afgelopen.’

‘Wij gaan eerder weg, samen met je broertje en zusje. Papa blijft.’

‘Oké,’ zeg ik, ‘even mijn tekening afmaken.’

‘Nee,’ zegt mama.

Ik kijk op. ‘Maar hij is voor Luca.’

‘We kunnen hem hier voor hem achterlaten. Liset wil hem vast wel geven.’

Liset zit naast me met een paar kinderen slingers te knippen, allemaal mannetjes op een rij die elkaars handen vasthouden. ‘Natuurlijk,’ zegt ze en ze steekt haar hand uit.

Ik sta op, maar kijk nog steeds naar mijn tekening. Er mist nog iets. *Voor Luca* heb ik geschreven met gestipte letters.

‘Mama, hoe schrijf je “I love you”?’

Ze schrijft het voor me op, op een van de papiersnippers die op tafel liggen.

Als we weglopen, doet mijn buik pijn.

Eenmaal thuis zit mama steeds te bellen. Ook met Liset. ‘Ze zei dat Luca heel blij was met je tekening,’ vertelt ze. ‘Hij liet hem aan iedereen zien.’

Dat helpt.

Op school hebben ze het wel eens over verkering of verliefd. ‘Ik ben op Luca,’ zeg ik dan altijd. Omdat het zo is.

Natuurlijk ga ik hem weer zien, dat weet ik zeker. En tot die tijd ga ik mijn haar niet meer knippen. Alleen een paar dode puntjes eraf, als het echt moet van mama.

Bij onze volgende ontmoeting komt mijn haar tot mijn middel. Maar dan ben ik al elf en heb ik borsten.

Het is mama nog twee zomervakanties gelukt om papa mee te krijgen naar een natuurcamping. Dat zijn campings waar je alleen maar kunt komen via een eindeloos hobbewelweggetje. Er zijn bijna geen winkels en de gasten staan er op en gaan slapen met de zon, papa en mama ook. Verwilderden noemt mama dat, we spelen de hele dag in riviertjes.

Maar dan zegt papa dat als mama dit jaar wéér niet mee wil naar Italië, dat hij dan wel alleen gaat – en alles wordt anders. En tegelijkertijd alsof het altijd zo geweest is: de zomers op het Italiaanse eiland met de sinaasappelbomen, in onze eigen hotels en bij onze eigen zee. Altijd met dezelfde mensen. Met jou en met iedereen die bij jou wil zijn.

‘Dit is Sofia.’

Ik weet niet meer of iemand dat ooit tegen me heeft gezegd. Je bent er gewoon ineens.

Een kleine vrouw met zwart haar en een simpel t-shirtje waarin je best goed ziet dat je eigenlijk maar één borst hebt – in die andere heb je kanker gehad maar dat heb je overwonnen. Je hebt net zulk zwart haar als de obers. Dat komt doordat je Italiaans bent, al woon je nu in New York.

‘So this is Simon’s daughter,’ zeg je die zomer dat ik elf ben. Je kijkt me aan met vuur in je ogen. Ben je een heks? Misschien, maar dan wel een goeie, dat weet ik als ik terug durf te kijken. Grote mensen kijken nooit op deze manier naar een kind: zo lang en serieus. Alsof je écht wilt weten wie ik ben. Alicia, zeg ik in mijn hoofd, en je lacht een beetje.

‘Alicia,’ zeg ik hardop.

Alles is zo groot. De zwembaden en de skatebaan. De eetzaal waar iedereen elke dag zit, met de staff en jou aan het hoofd. Het ‘kinderhotel’ waar ik een kamer heb.

‘Durf je dat, zo in je eentje slapen?’ vraagt mama.

‘Juist leuk,’ zeg ik en papa lacht en zegt dat het vijf minuten lopen is naar het hotel waar papa en mama zelf zitten met mijn broertje en zusje.

Het kinderhotel heeft een draaideur en daarnaast staat een tafel met een grote vaas erop. Mama legt er een zak toffees naast met een briefje erbij: *Welcome! From Alicia (room 17)*. Ik weet niet precies of ik dat leuk vind of eigenlijk een beetje gek, maar dan ligt het er al.

En het werkt: niet veel later staat er een meisje voor de deur met een toffee in haar mond.

‘Ik ben May,’ zegt ze. Ze praat een beetje raar. ‘Mijn vader is Nederlands,’ legt ze uit, ‘maar die zie ik bijna nooit. Ik woon in Amerika bij mijn moeder, die zit ook in de staff. Ze zei dat we wel vriendinnen kunnen worden.’ Als ze lacht heeft ze kuiltjes in allebei haar wangen.

‘Je moeder?’

‘Beatrice. De beste vriendin van Sofía.’

‘Beatrice is toch die mooie blonde vrouw?’ Ik wijs op Mays haar; ze is zelf ook erg blond.

‘Jouw haar is langer.’

Ik moet het wel vragen. ‘Dus je kent Luca ook?’

‘Tuurlijk ken ik Luca. Ik ben wel eens zijn vriendinnetje geweest.’

‘Echt?’ Ik doe de deur van mijn kamer wijd open en May stapt naar binnen.

Niet veel later zie ik hem zelf. Hij loopt door de zon en ziet er nog precies zo uit als toen ik negen was. Een piepklein beetje dik en niet al te groot, maar met gespierde armen. En hij lacht weer precies zo, met dat vrolijke gezicht.

Ik begin heel hard te rennen. ‘Luca!’

Ik wil hem eigenlijk een kus geven, maar hij kijkt heel verbaasd.

‘Ik ben het, Alicia.’

‘Alicia?’

‘Simons dochter.’

En dan, gelukkig, lacht hij weer en zegt ‘welcome’ tegen mij. Er is iets met zijn stem gebeurd, die klinkt zoals die van een grote jongen. Maar ik ben zelf natuurlijk ook geen klein meisje meer.

Heel even staan we daar naar elkaar te kijken.

Dan ziet hij zijn broer achter mij en hij roept naar hem: ‘Tony!’ Het volgende moment is hij weg.

Wacht maar, denk ik. Nu is het begonnen.

May neemt me overal mee naartoe.

Naar de yogalessen bij zonsopkomst op het strand. Daar is altijd droommuziek en vaak is het ook met zingen. Heel soms gaan ze ineens keihard schreeuwen. ‘De beste manier om je dag te beginnen,’ zegt May.

En dan zijn er de bijeenkomsten in het oude theater. Het

spannendste van alles. Daar zie ik jou, Sofia, en de wonderbaarlijke dingen die je doet.

Er zijn altijd veel mensen in dat theater, misschien wel een paar honderd, uit Nederland en Amerika. Ze zitten netjes in een halve cirkel. Aan de overkant zit een groepje mensen met zwarte shirts waar STAFF op staat. En jij natuurlijk. Klein en zonder make-up, in een spijkerbroek met gaten erin – maar toch draait alles om jou, klinkt jouw stem overal bovenuit, zwermt iedereen om je heen. Ik moet best vaak denken aan bijen en hun koningin.

Alsof het een echte voorstelling is, gaat er steeds iemand in het midden staan en vertellen over zijn leven. Jij bent een soort regisseur. Dat is het beroep van mijn vader, en wat jij doet, lijkt erop. Maar dan met echte verhalen.

Een van de eerste keren is er een vrouw met lange krullen en een spijkerjurk. ‘Ik weet niet wat ik moet doen met mijn leven,’ zegt ze. En nog wat van die saaie dingen.

‘Zullen we naar het zwembad gaan?’ fluister ik tegen May, die zachtjes voor me zit te vertalen.

Maar op dat moment zie ik dat jij opstaat van je plek in het midden van de staff en naar de vrouw toe loopt.

‘Wat is het?’ vraag je. ‘Het geheim dat je ons niet vertelt? Heeft het met je werk te maken?’

De vrouw met de krullen staart je aan, net als iedereen. ‘Hoe bedoel je?’

‘Je weet heel goed wat ik bedoel,’ zeg je rustig. Er zit nog steeds iets van Italië in je stem.

‘Waarom zeg jij het dan niet?’

Je haalt je schouders op. ‘Je moet het zelf doen.’

Ik stoot May aan. ‘Wat bedoelt Sofia?’

‘Nou, dat die vrouw een of ander geheim heeft.’

‘En Sofia weet dat?’

May kijkt me even aan. ‘Sofía weet alles. Ze is heel wijs.’

‘Is ze helderziend?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Ik ben...’ begint de vrouw met de krullen. Ze fluistert iets.

‘Zeg het hardop,’ zeg je, ‘tegen iedereen.’

De vrouw draait zich om. Ze schudt haar haren naar achteren, recht haar rug.

‘I am a prostitute.’

‘Wat is...?’ Ik wilde dat ik Engels kon.

May giechelt. Een Nederlandse vrouw die naast haar zit zegt zonder op te kijken: ‘Prostituee. Hoer.’

‘O,’ zeg ik. Ik heb nog nooit een echte hoer gezien. Ja, achter de ramen in de straat bij mijn opa en oma in Amsterdam. Daar zijn de vrouwen altijd roze en bijna bloot. Als ik al durf te kijken.

Deze vrouw ziet er doodnormaal uit. Ze heeft niet eens grote borsten.

Nu staat ze recht tegenover je en ik kijk net als zij naar jouw gezicht, naar je grote zwarte ogen die nu ernstig naar de hoer kijken. ‘Vertel ons over je werk,’ zeg je rustig. ‘Vertel hoe het begon. Je eerste keer.’

‘Nu wil je zeker niet meer weg?’ vraagt May.

Ik schud mijn hoofd. Wanneer heb je nou de kans om het verhaal van een echte hoer te horen? Dat is zeker zestienplus.

May lispelt een vertaling in mijn oor, allemaal spannende woorden. Dat die eerste keer in een hotel was, met een heel dikke man, die daar helemaal bloot op zijn rug naar vieze filmpjes lag te kijken. En dat hij het hoofd van die hoer toen tussen zijn benen trok...

Mays haar kriebelt tegen mijn wang, ze ruikt lekker naar kauwgum. Om ons heen is het doodstil, iedereen zit te luisteren. En jij staat daar maar rustig tegenover die vrouw die vertelt over blowjobs (‘Dat kan ik niet vertalen,’ zegt May) en sperma dat tegen haar gezicht aan spat, op een toon alsof het over haar eerste pianoles gaat.

‘Nog een keer,’ zeg je als het verhaal klaar is.

‘Wat?’

‘Vertel het verhaal nu alsof ik je moeder ben.’

De benen van de vrouw beginnen een beetje te trillen, zie jij dat ook? Natuurlijk zie je dat.

‘Je lijkt op haar,’ zegt de vrouw.

‘Des te beter,’ zeg je. ‘Hoe noemde je moeder je altijd? Wat was haar speciale naampje voor jou?’

‘Madonna,’ zegt de vrouw.

‘Goed, Madonna, kijk me aan en vertel me nu nog een keer hoe het was, die eerste keer in het hotel.’

En weer begint de vrouw het hele verhaal te vertellen. Maar deze keer is er iets met haar stem. Die klinkt ineens heel zacht en bibberig. ‘Ik kwam die hotelkamer binnen, ik was net achttien geworden...’

Naast me begint de vrouw die had verteld wat ‘prostitute’ betekent zachtjes te huilen. Het is ook een zielig verhaal.

Als het eindelijk klaar is, halen we allemaal diep adem. Je kunt het als een golf door de zaal horen gaan.

Ik wil dat je die vrouw gaat troosten – zelfs haar rug ziet er verdrietig uit. In plaats daarvan zeg je, best streng eigenlijk: ‘Nog één keer. En nu wil ik dat je het verhaal vertelt alsof ik je dochter ben.’

‘Ik heb geen...’

‘Je ongeboren dochter.’

‘Hoe weet jij...?’

‘Vertel het. Nu.’

Ze houdt het drie zinnen vol. Dan begint de vrouw zomaar over te geven. Ik schrik me rot, maar er is snel iemand bij met een dweil en een emmer. En eindelijk sla jij dan je armen om de vrouw heen. Alsof je echt haar moeder bent en het helemaal niet erg vindt om ondergekotst te worden.

Na het overgeven gaat ze huilen en dan moeten er nog veel meer mensen huilen, net als bij een zielige film in de bioscoop.

Ik moet zelf niet huilen maar doe wel een beetje alsof, omdat

May dat ook doet. En daarna begint de hoer te vertellen wat ze anders gaat doen in haar leven en dat ze geen hoer meer wil zijn maar kleren wil gaan naaien.

En dat klinkt ineens zo grappig dat we allemaal heel hard moeten lachen.

Die avond herken ik de vrouw bijna niet meer. Ze is zo anders nu. Zachter, liever. En er zijn de hele tijd mensen om haar heen die haar knuffelen, dat ziet er fijn uit.

Maar ik kijk vooral naar jou, je bent overal. Ik begin je al een beetje te kennen, geloof ik. Je lach is hard, je beweegt altijd. Soms sla je zomaar je armen om een van de mannen van de staff – vooral om de grote, sterke mannen, zodat je er nog kleiner en bijna meisjesachtig uitziet. Ik zie je met je zoons: met Luca natuurlijk en met Tony, die deejay is. Ik zie hoe trots je naar hen kijkt als zij keihard muziek door de eetzaal laten knallen, waardoor er allemaal mensen zomaar beginnen te dansen (ik ook). Ik zie dat de kleur oranje je heel mooi staat en je gezicht helemaal laat oplichten en soms hoor ik je Italiaans praten met een paar van de Amerikanen en dan besluit ik dat ik Italiaans ga leren. Maar eerst nog even dat Engels.

‘Je weet zeker dat je al die verhalen wilt horen?’ vraagt mama na de eerste week. Er is die dag een man opgestaan in het theater die vertelde over zijn gezin. Hij moest thuis alles doen. ‘En die last drukt zo zwaar op me.’

‘Laat maar zien dan,’ zei jij.

Eerst snapte niemand wat je bedoelde, maar je zei: ‘Haal een bank.’

Een paar mannen van de staff sprongen snel op en kwamen terug met een bank van de receptie.

Jij had inmiddels de vrouw en de drie kinderen van die man al naar voren laten komen. Ze moesten met zijn vieren op de bank

gaan zitten, en daarna moest de man de bank in zijn eentje optillen. Het waren best wel grote kinderen en een best wel dikke vrouw. En de bank was natuurlijk ook zwaar. Toch tilde hij gewoon die bank met gezin en al in de lucht en bleef behoorlijk lang zo staan. Net Pippi Langkous met haar paard, alleen een beetje enger.

Uiteindelijk stortte de man in, heel plotseling en met een soort brul. Gelukkig stonden de mannen die de bank gehaald hadden nog steeds klaar en die ving de vrouw en de kinderen op en ook de bank.

Jij ving zelf de man op, die nog steeds brulde als een gewond dier.

‘Ik weet echt niet of ze dit allemaal moet zien,’ zegt mama tegen papa – ook al zeg ik net dat ik het leuk vind.

‘Alicia is oud en wijs genoeg om dat voor zichzelf te beslissen,’ zegt papa. ‘Er is niemand die haar dwingt om erbij te zijn. Ze kan ook meedoen met het kinderprogramma, of naar het zwembad gaan.’

‘Maar die man van vandaag...’

‘Dat was juist goed, mama. Zag je dan niet dat hij net tijdens het eten heel opgelucht rondliep? Mays moeder zei: “Er is echt een last van hem af gevallen.”’

‘Zie je wel dat ze het donders goed begrijpt?’ zegt papa trots.

Een hoge zaal met lange witte lappen die naar beneden hangen en overal spiegels. Rood licht en blacklight dat flikkert en brandt, bundels uitwaaiende gifgroene laserstralen die de ruimte doormidden snijden. Muziek! Spannende nieuwe muziek die golft en bruist en je aan alle kanten overspoelt en meesleurt. Tafels vol met eten, vrouwen in glitterjurken die daarbovenop dansen, mannen met wolvenmaskers en zwarte capes, vrouwen verkleed als schattige meisjes, jongens met glimmend vet in hun haar, abrikooskleurige drankjes in wijde glazen met kersen erin, een waarzegger in de hoek...

‘Nu weet je wat een écht feest is,’ roept May stralend. Ik wou dat ik zo knap was als zij en net zo kon dansen. Ze lijkt wel zestien. Maar dan trekt ze me mee de dansvloer op en gaat alles vanzelf. Het is de muziek, denk ik, de muziek van Tony en Luca, die achter de deejaytafel hoog boven alles uit torenen, als superhelden. Muziek die alleen nog maar bestaat in Amerika, en zelfs daar alleen op heel geheime plekken.

En natuurlijk ben jij het middelpunt. Je hebt een zilveren jurk aan, glad als slangenhuid, en je danst op een podium. Allemaal mannen om je heen. Ik herken ze bijna niet zonder hun staff-shirt. Ze dragen nu zonnebrillen, leren jasjes en van die glimmende overhemden die ik heel mooi vind.

De muziek dreunt in mijn buik, maakt dat ik rondwervel als een soepele danseres. Hoe meer ik dans, hoe sneller het gaat. Ik wil nooit meer stoppen!

Ik zie May van de dansvloer gaan en in haar plaats komen weer anderen. Ik dans met papa, die een gleufhoed draagt, met een

jongen die zo erg zweet dat het opspat als hij op de grond stampt, met een man met een neppistool onder zijn riem en met de vrouw die vroeger hoer was en die rondloopt in een felroze bikini met kwastjes. Vanuit mijn ooghoek houd ik Luca in de gaten, maar hij is niet weg te slaan bij de deejaytafel.

Langzaam, heel langzaam, word ik naar jou toe gezogen. Dan sta ik in een kring van mensen die allemaal voor je klappen. Vandaag is er niks te zien van die ene borst, in het jurkje zitten gewoon twee bobbels. De man met wie je danst heeft rood haar en heel veel sproeten. Ik denk dat hij je vriend is want hij likt je van achteren in je nek en jij slaat je armen om hem heen als je omdraait en dan zoenen en draaien jullie zo lang dat ik er plaatsvervangend duizelig van word.

Maar dan maak jij je los en haal je iemand anders in de kring: Beatrice, de moeder van May. Ze heeft vandaag een zwarte jurk aan met een split tot aan haar onderbroek. Het is een wonder dat ze er zo sierlijk mee kan dansen, zo strak zit-ie. Na een tijdje gaat ze opzij voor een man met enorme spierballen en daarna mag papa naar voren komen. Ik ben zo trots dat ik maar doe alsof ik niet zie dat hij eigenlijk een beetje gek danst: met woest maaiende bewegingen, alsof hij de hele zaal probeert te bezweren met toverspreuken die niemand snapt. Maar jij lacht je liefste lach naar hem en ik ga expres naast papa dansen.

En dan.

Plotseling valt jouw blik op mij en het is alsof de spotlights aangaan – nu kijkt iedereen naar me. Je wenkt. Ik kijk even achter me, maar dan word ik al zachtjes naar je toe geduwd en even, heel even, dansen we samen. Als je danst met iemand die dat heel goed kan, kun je het zelf ook. Dansen is een soort vliegen. Jij lacht en ik lach en alles is muziek.

Ineens is daar May naast me en nog meer kinderen. Even vind ik het jammer, maar dan zie ik zelfs Tony en Luca. We maken allemaal plaats voor jou en je knappe zonen met hun pikzwarte

haren, sexy en schattig tegelijk. Twee van die gespierde lijven die glimmen van het zweet om zo'n klein moedertje heen. Ze zouden je zo kunnen vertrappen, maar ze zijn juist superlief, je gaat er nog meer van stralen dan je al doet.

Ja, denk ik. Ja, ja, ja!

Later ga ik met Luca trouwen en dan hoor ik daar ook bij.

De rest van de avond bestaat uit flarden. Zoals May en ik die staan te eten naast een schaal waarop een dood varken ligt met een appel in zijn bek.

'Als je dit al geweldig vindt, had je het Romeinse feest helemaal fantastisch gevonden. Toen lagen we allemaal als Cleopatra en Caesar verkleed rond het zwembad te eten. Druiven en zo. En wijn. En later belandde iedereen natuurlijk in het water en werd het bijna een soort orgie.' May maakt steeds haar herinneringen tot de mijne, ik ben blij dat ze mijn vriendin is.

'Wat is een orgie?'

'Dat is ook Romeins. Dat iedereen het met iedereen gaat doen.'

'Zoals...' Ik wijs naar een paar mensen die in een hoekje staan te zoenen en te kronkelen. Mannen die met hun handen onder vrouwenrokjes gaan, spannend en vies tegelijk.

May knikt. Ze komt wat dichterbij me staan. 'Heb jij al een vriendje?'

En dan vertel ik zomaar over Luca en de tekening met *I love you* die ik ooit voor hem gemaakt heb.

'Echt waar? Wat romantisch,' zegt een mooi meisje dat Sabina heet. Ik heb een beetje hard gepraat.

'Je moet wel uitkijken, hoor, met die jongen,' zegt May een beetje zorgelijk, 'hij is een player.' Ik weet niet precies wat dat is – iets met spelen, geloof ik, dus het kan niet heel stom zijn.

En ik kan gewoon niet ophouden met kijken. Naar Luca, maar vooral naar jou. Alsof die harde muziek en dat springerige licht ervoor zorgen dat het ineens niet meer onbeleefd is om iemand maar gewoon de hele tijd aan te staren.

Ik zie je lachen, heel hard, met je hoofd in je nek. De man met het rode haar begint je langzaam maar zeker mee te slepen naar buiten, hij kijkt alsof hij je gaat opeten.

Je komt heel dicht langs me, ik voel de warmte van je afstralen. En dan – zie ik het goed? – knipoog je even naar me. Niet naar May, niet naar al die andere mensen om me heen, maar naar mij, alleen naar mij.

Ik knipoog terug in de hoop dat het er niet te mislukt uitziet. Op mijn vingers fluiten kan ik al, maar knipogen ben ik nog aan het leren.

Nu wordt het langzaam leger in de zaal. Op het terras branden de fakkels een voor een op. Papa is een van de laatsten op de dansvloer en staat zich als een idioot uit te sloven. Mama heb ik al eeuwen niet meer gezien.

‘Zullen we gaan?’ vraagt May. Ze heeft mijn vestje in haar handen.

Buiten is het nog steeds lekker, een lauwe lucht met heel veel sterren boven ons.

‘Een nachtpicknick,’ zegt May, ‘dat hebben we vorig jaar ook een keer gedaan. Zo jammer dat je er toen nog niet was. We waren op het strand, de zee gaf een soort van licht. Sommige mensen gingen bloot zwemmen.’

‘Soffa ook?’

‘Dat weet ik niet meer. Vast wel.’

Ik huiver, het zweet op mijn huid droogt snel op in de wind. Ik ruik het, mama heeft gelijk: we moeten binnenkort eens een echte deodorant voor mij gaan kopen.

Maar mijn bed is koel en niks is zo lekker als zweterig en viezig onder schone hotellakens kruipen. Ik kan de muziek nog steeds voelen.

‘Ik mis gewoon onze vakanties van vroeger.’

De deur van de kamer van papa en mama staat open en ik val midden in een gesprek.

‘Hier is toch ook een zwembad.’ Papa staat zijn haar voor de spiegel naar achteren te kammen. Hij ziet er verrassend fris uit na zijn woeste nacht op de dansvloer. Mama vlecht de sprieterige haren van mijn zusje Tinka. Mijn kleine broertje speelt file met een rij minishampooflesjes.

‘Ja, maar –’

‘En heerlijk eten, je hoeft niet af te wassen. We zitten pal aan zee. Je hebt feesten, een tennisbaan, een skatebaan zelfs. En zon, niet te vergeten.’

‘Ik mis ons. Samen. De kinderen zitten de hele dag maar bij de oppas. En Alicia zie ik amper, terwijl ik nou juist van plan was om –’

‘Ik ben hier,’ zeg ik en stap naar voren. ‘Ik vind het hier superleuk, mama. Vond je dat maffiafeest dan niet geweldig? En weet je dat ik misschien mag meedoen in de show?’

‘De audities zijn vanmiddag,’ zegt papa. Hij is natuurlijk de regisseur.

‘Ja, en May zegt dat ze nog kinderen van mijn leeftijd zoeken. Is dat zo, papa?’

‘Kom nou maar gewoon auditie doen.’ Papa begint weg te lopen. Over zijn schouder zegt hij tegen mama: ‘Neem een voorbeeld aan je dochter. Je moet je er méér in storten en niet zo aan de zijlijn blijven, dan wordt het vanzelf leuker.’

‘Meer?’

‘Ik weet zeker dat Sofia hoopt dat jij eens een keer naar voren komt.’

Mama kijkt papa peinzend na. Ze bindt een elastiekje om Tinka’s vlecht. Dan zegt ze tegen mij: ‘Alicia, wil je me helpen?’

Natuurlijk wil ik mama helpen.

Ik denk dat ze ook auditie wil gaan doen, maar ze bedoelt iets anders. Later in het theater staat ze zomaar op als jij vraagt wie er het woord wil.

‘Ik,’ roept mama, te hard. Gelukkig knik jij dat het goed is.

‘Kom, Alicia.’ En voor ik goed begrijp wat ze wil, sleurt mama me al mee naar voren.

Om me heen zie ik rijen en rijen nieuwsgierige gezichten. Nooit geweten dat het zo’n kick was om in het midden te staan van zo’n kring mensen. En als ik het al eng vond, dan verdwijnt dat door hoe jij naar me kijkt. Bijna alsof je weer gaat knipogen.

Mama begint snel en klagerig te praten. ‘Mijn verhaal heeft met mijn oudste dochter te maken.’

Dat ze het zo lastig vindt dat ik groot word. Dat ik niet meer op haar schoot wil en de deur dichtdoe als er vriendinnen komen spelen. Daar moppert ze wel vaker over en dan krijg ik helemáál zin om alleen naar mijn kamer te gaan.

Jij kunt er ook niet goed tegen, zie ik.

Het is ook niet de mama die ik ken, de mama op wie al mijn vriendinnen jaloers zijn. Die elke dag een verrassing in mijn broodtrommeltje voor de overblijf stopt: een snoepje, een lief briefje, een keer zelfs een foto van mij en papa in een hartje geknipt. En die, als ik thuiskom uit school, klaar zit met theepot, theemuts, theelichtje, theeglazen, chocola. En altijd de geur van zelfgebakken koekjes. Dat is de lieve mama die niet klaagt en sowieso niet veel praat. Die er gewoon altijd is. Moet ik dat hier gaan uitleggen?

‘Follow the leader,’ zeg je ineens tegen mij, ‘ken je dat spel?’

Ik moet voorop gaan lopen en rare dingen doen. Mama moet mij nadoen.

Ik huppel, zij huppelt. Ik spring, zij springt. Ik doe een radslag, zij valt om.

En dan heb ik ineens, als een soort rattenvanger van Hamelen, een hele sliert mensen achter me aan. Het is best stoer dat alles wat ik doe onmiddellijk door al die mannen en vrouwen herhaald wordt. Ik buig, zij buigen. Ik sluip, zij sluipen. Ik steek mijn tong uit, zij steken hun tong uit. Ik gil het uit, zij gillen het uit.

‘Misschien moet je weer aan het werk gaan,’ zeg jij na afloop tegen mama.

‘Werk?’ Mama kijkt alsof je hebt gezegd dat ze haar broek uit moet trekken.

‘Ja, je bent toch eigenlijk...?’

‘Tandarts.’

‘Precies, tandarts. Start een praktijk. We hebben hier van alles: fotografen, koks, deejays, dokters, zelfs operazangers. Altijd handig om een tandarts in de buurt te hebben.’

‘O,’ zegt mama dom en ze kijkt je niet eens aan.

Dan draai jij je naar mij toe en zeg je dat ik het heel goed heb gedaan.

Wat? denk ik. Die radslag?

Maar je legt je handen op mijn schouders en het is alsof de tijd met een klap tot stilstand komt. Alsof iemand heel zacht mooie droommuziek op heeft gezet – alleen is er geen muziek. Er is geen enkel geluid. Vanuit je vingertoppen stroomt zachte warmte naar me toe en iets begint te tintelen, alsof we allebei geladen worden met dezelfde elektriciteit. Het gloeit in mijn achterhoofd en dan ook nog tussen mijn benen. Straks plas ik nog in mijn broek! Ik durf je bijna niet aan te kijken en als ik het toch doe, begin ik zomaar te blozen, ik voel het over mijn wangen kruipen. Wat is er aan de hand?

Jij weet het, dat zie ik aan je gezicht. Je hebt net een röntgenfoto van me gemaakt, gewoon met je ogen – en wat het ook is, het is goed. Het mag.

Ik moet ervan zuchten, het komt van heel diep. Mijn benen trillen helemaal.

Zachtjes haal je je handen van mijn schouders. ‘Je bent een heel bijzonder meisje,’ zeg je.

De verbaasde blik gaat de rest van de dag niet van mama’s gezicht af. Weer aan het werk, een eigen praktijk?